

Sygn. akt VIII C 362/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 3 listopada 2022 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: Sędzia Bartek Męcina

protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 października 2022 roku w Ł.

sprawy z powództwa T. B.

przeciwko (...) S.A. w S.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.607,97 zł (jeden tysiąc sześćset siedem złotych dziewięćdziesiąt siedem groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 16 stycznia 2021 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 1.825,40 zł (jeden tysiąc osiemset dwadzieścia pięć złotych czterdzieści groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu,

2. zarządza zwrot ze Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego dla Łodzi- Widzewa w Łodzi na rzecz:

a) powoda kwoty 91,60 zł (dziewięćdziesiąt jeden złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem pozostałej części zaliczki uiszczonej na poczet wynagrodzenia biegłego,

b) pozwanego kwotę 400 zł (czteryście złotych) tytułem pozostałej części zaliczki uiszczonej na poczet wynagrodzenia biegłego w dniu 13 września 2021 r.,

3. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego dla Łodzi- Widzewa w Łodzi kwotę 35,54 zł (trzydzieści pięć złotych pięćdziesiąt cztery grosze) tytułem tymczasowo poniesionych kosztów sądowych w postaci wynagrodzenia biegłego.

Sygn. akt VIII C 362/21

UZASADNIENIE

W dniu 6 kwietnia 2021 roku powód T. B., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wytoczył przeciwko (...) S.A. w S. powództwo o zasądzenie kwot: 488 zł z tytułu kosztów parkowania oraz 1.119,97 zł z tytułu najmu pojazdu zastępczego, obie kwoty z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 16 stycznia 2021 roku do dnia zapłaty. W uzasadnieniu pełnomocnik wskazał, że w dniu 13 września 2019 roku doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód marki R. o nr rej. (...) stanowiący własność K. W.. Sprawca zdarzenia był ubezpieczony

w zakresie OC u pozwanego. Niezwłocznie po szkodzie poszkodowana podjęła starania mające na celu wynajęcie auta zastępczego. Samochód ten został wynajęty w dniu 13 września 2019 roku i był użytkowany do dnia 30 września 2019 roku. Jeszcze w dacie szkody została ona zgłoszona pozwanemu, którego powód poinformował o rozpoczęciu najmu auta poszkodowanej, a także poprosił o przesłanie danych podmiotu, który mógłby taki najem zorganizować. Pozwany przesłał wówczas jedynie tabelkę ze stawkami najmu oraz z informacją, że potrzebę najmu należy zgłosić wraz ze szkodą albo na późniejszym etapie, a także, że w przypadku zgłoszenia takiej potrzeby poszkodowany ma oczekiwać na

kontakt ze strony wypożyczalni. Pomimo powyższego wypożyczalnia nie podjęła kontaktu w sprawie najmu pojazdu. Odnosnie długości najmu pełnomocnik wyjaśnił, że szkoda miała całkowity charakter, a zbytec wraku nastąpiło w dniu 7 października 2020 roku, a więc już po oddaniu auta zastępczego. Dodał, że z tytułu najmu została wystawiona faktura na kwotę 3.399,97 zł. W dniu 16 grudnia 2020 roku powód wystąpił do pozwanego o zapłatę w/w sumy, a także kwoty 738 zł z tytułu parkowania.

W odpowiedzi pozwany wypłacił kwotę 2.280 zł z tytułu najmu oraz 250 zł za parkowanie. Ubezpieczyciel zweryfikował stawkę za najem z kwoty 200 zł brutto do kwoty 95 zł brutto.

(pozew k. 5-8v.)

W odpowiedzi na pozew pozwany, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu pełnomocnik zakwestionował roszczenie co do zasady i wysokości akcentując, że przyjęta przez powoda stawka najmu nie ma rynkowego charakteru w przeciwieństwie do stawek proponowanych przez pozwanego. Wyjaśnił, że w toku likwidacji szkody ubezpieczyciel uznał 17-dniowy okres najmu, obniżył natomiast stawkę najmu do poziomu 95 zł brutto za dobę. Na tę okoliczność wskazał, że pozwany wyrażał chęć bezgotówkowego, niezwłocznego zorganizowania pojazdu zastępczego za w/w stawkę, oferując przy tym najem bez żadnych limitów, dodatkowych opłat. Poszkodowana nie skorzystała z tej oferty, czym przyczyniła się do zwiększenia rozmiarów szkody, brak jest bowiem podstaw do uznania za celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty powyżej propozycji ubezpieczyciela, skoro stanowią one dodatkową szkodę majątkową powstałą z winy poszkodowanej i powoda. W zakresie kosztów parkowania pełnomocnik podniósł z kolei, że przyznana kwota 250 zł wyczerpuje w całości roszczenie z tego tytułu. Dodał, że weryfikacja należności nastąpiła do poziomu średnich stawek rynkowych miesięcznego abonamentu.

(odpowiedź na pozew k. 36-38)

W toku procesu stanowiska stron nie uległy zmianie. Na rozprawie poprzedzającej wydanie wyroku pełnomocnicy stron nie stawili się.

(pismo procesowe k. 58-61, k. 96-96v., protokół rozprawy k. 64-67, k. 126)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 września 2019 roku doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód marki R. o nr rej. (...). Pojazd ten został odholowany z miejsca kolizji przez powoda na należący do niego parking brak było bowiem innego miejsca, w którym poszkodowana mogła pozostawić uszkodzony samochód.

Sprawca kolizji posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego ubezpieczyciela.

(zeznania świadka K. W. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 5 sierpnia 2021 roku, okoliczności bezsporne)

W dacie szkody poszkodowana K. W. zawarła z powodem umowę najmu pojazdu zastępczego, na mocy której wynajęła samochód marki F. (...). Cena bazowa najmu wyniosła 120 zł brutto, natomiast cena końcowa 200 zł brutto. Wzrost ceny był podyktowany wykupieniem usługi zniesienia udziału własnego w szkodzie całkowitej i częściowej. Ponadto poszkodowana upoważniła powoda do podjęcia kontaktu z ubezpieczycielem w sprawie najmu pojazdu.

Tego samego dnia powód zawarł z K. W. umowę cesji wierzytelności, w treści której cedent oświadczył, że przysługuje mu wierzytelność pieniężna z tytułu odszkodowania za wynajęcie pojazdu zastępczego/holowania/parkingu w stosunku do wszystkich osób i podmiotów odpowiedzialnych za szkodę w pojeździe marki R. (...)

o nr rej. (...) Przedmiotową wierzytelność cedent przelał na rzecz powoda.

Wynajmując auto od powoda K. W. dopytywała się o warunki najmu.

Z wynajętego pojazdu korzystała w ten sam sposób, co z pojazdu uszkodzonego. W tym czasie nie dysponowała innym samochodem, który mogłaby użytkować. (...) zastępcze zdała w dniu 30 września 2019 roku.

(zeznania świadka K. W. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 5 sierpnia 2021 roku, oświadczenie k. 15v., umowa najmu pojazdu zastępczego k. 17, cennik k. 17v., umowa cesji wierzytelności k. 18, okoliczności bezsporne)

Jeszcze w dacie zdarzenia szkodowego, w wiadomości email powód zgłosił szkodę pozwanemu, którego poprosił o pilne zorganizowanie pojazdu zastępczego na czas naprawy/likwidacji szkody oraz o wskazanie podmiotu realizującego wynajem i przesłanie regulaminu takiej wypożyczalni. Ponadto poinformował, że zamierza wynajmować poszkodowanej auto zastępcze zastrzegając, że jeśli w terminie 24 godzin nie otrzyma wnioskowanych informacji, to będzie kontynuował najem na zasadach S.pl do zakończenia procesu likwidacji szkody.

W wiadomości z dnia 15 września 2019 roku ubezpieczyciel potwierdził rejestrację szkody. W przesłanej informacji na temat najmu pojazdu zastępczego wskazał, że współpracuje z renomowanymi wypożyczalniąmi, których przykładową ofertę podał, że w przypadku zainteresowania usługą prosi o kontakt podczas zgłoszenia szkody lub w rozmowie z jej opiekunem, że prośba taka zostanie przekazana współpracującej wypożyczalni, która skontaktuje się z poszkodowanym i udzieli mu niezbędnych informacji. Ponadto wyjaśnił, że w przypadku samodzielnego wynajęcia samochodu zastępczego zastrzega sobie prawo do weryfikacji okresu najmu i stawki dobowej do wysokości wskazanej w przesłanej ofercie (dla klasy C była to kwota 95 zł brutto, a dla klasy (...) kwota 135 zł brutto).

Pomimo zgłoszenia potrzeby najmu pojazdu zastępczego w dniu 13 września 2019 roku, żadna ze współpracujących z pozwanym wypożyczalni nie podjęła próby kontaktu zarówno z powodem, jak i z poszkodowaną.

(zeznania świadka K. W. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 5 sierpnia 2021 roku, wydruk wiadomości email k. 20, k. 21-21v., zgłoszenie szkody k. 20v., informacja dotycząca najmu pojazdu zastępczego k. 22 okoliczności bezsporne)

Przedmiotowa szkoda miała charakter całkowitej, a poszkodowana zdecydowała się na sprzedaż wraku oferentowi wskazanemu przez ubezpieczyciela. Do momentu sprzedaży był on przechowywany na parkingu powoda.

(zeznania świadka K. W. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 5 sierpnia 2021 roku)

W dniu 16 grudnia 2020 roku powód wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 738 zł za parkowanie przez okres 24 dni, a także fakturę nr (...) na kwotę 3.399,97 zł tytułem wynajmu samochodu zastępczego za okres 17 dni, obie faktury z terminem płatności do dnia 30 grudnia 2020 roku.

W wiadomości email z tego samego dnia powód wezwał pozwanego do zapłaty kwot wynikających z wystawionych dokumentów księgowych, które przesłał w załączniku.

Decyzją z dnia 21 stycznia 2021 roku pozwany powiadomił powoda o przyznaniu odszkodowania w wysokości 2.280 zł brutto z tytułu najmu pojazdu zastępczego oraz 225 zł za parkowanie. W uzasadnieniu wyjaśnił, że zweryfikował stawkę dobową najmu do kwoty 95 zł brutto, zgodnie z przesłaną ofertą. Odnośnie kosztów parkowania wskazał, że zostały one zredukowane do poziomu średnich stawek rynkowych miesięcznego abonamentu

(wezwanie do zapłaty k. 15, faktura k. 16, k. 16v., decyzja k. 24-24v., okoliczności bezsporne)

W klasyfikacji stosowanej przez wypożyczalnie samochodów, uszkodzony pojazd należy do klasy (...), natomiast pojazd wypożyczony do klasy C.

Stawki za najem pojazdów w 2019 roku w regionie (...) dla pojazdów zaliczanych do tej samej klasy, co pojazd uszkodzony, mieściły się w granicach 126,02 zł - 307,32 zł netto

w przypadku najmu gotówkowego i 182 zł - 260,16 zł netto w przypadku najmu bezgotówkowego. Dla klasy C pojazdów stawki te wynosiły odpowiednio 80,49 zł - 186,99 zł netto i 133 zł - 200 zł netto.

Zastosowana przez powoda stawka 162,60 zł netto mieściła się w granicach stawek stosowanych przez inne podmioty gospodarcze zajmujące się wypożyczaniem pojazdów zastępczych.

Uszkodzenia samochodu R. pociągały za sobą konieczność jego zabezpieczenia na parkingu.

Stawka dobową za parkowanie pojazdu powypadkowego na terenie Ł. w 2019 roku mieściła się w przedziale 15-25 zł netto. Przechowywanie pojazdu w trybie art. 130a ustawy Prawo o ruchu drogowym wiązało się z kosztem 41 zł brutto za dobę. W przypadku parkingów zamkniętych stawka dobową za parkowanie wynosiła 12-20 zł brutto, a stawka miesięczna 120-200 zł brutto.

(pisemna opinia biegłego sądowego k. 76-82, pisemna uzupełniająca opinia biegłego sądowego k. 107-110)

Do dnia wyrokowania pozwany nie zapłacił powodowi kwoty dochodzonej pozwem.

(okoliczności bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwości ani rzetelności ich sporządzenia nie kwestionowała żadna ze stron. Za podstawę ustaleń faktycznych Sąd przyjął ponadto zeznania świadka. Depozycje te były logiczne i spójne, korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym, ponadto ich wiarygodność nie była podważana przez stronę pozwaną. Wobec powyższego Sąd przyjął, iż odpowiadają one prawdzie i mogą stanowić w pełni podstawę czynionych w sprawie ustaleń faktycznych. Sąd oparł się ponadto na opinii biegłego sądowego Ł. G.. Opinia biegłego była rzetelna, jasna, logiczna oraz w sposób wyczerpujący objaśniająca budzące wątpliwości kwestie. W pełni odnosiła się do zagadnień będących jej przedmiotem, wnioski biegłego nie budzą przy tym wątpliwości w świetle zasad wiedzy oraz doświadczenia życiowego, a jednocześnie opinia została sporządzona w sposób umożliwiający przesłedzenie - z punktu widzenia zasad wiedzy, doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania - analizy przez biegłego zagadnień będących jej przedmiotem. Po wydaniu opinii uzupełniającej nie była ona kwestionowana przez strony procesu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne i zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie znajdują zastosowanie zasady odpowiedzialności samoistnego posiadacza mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody statuowane w przepisie art. 436 k.c., oraz – w związku z objęciem odpowiedzialności posiadacza pojazdu obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej – przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym

i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j Dz.U. 2013, poz. 392 ze zm.).

W kwestii zakresu szkody i odszkodowania obowiązują reguły wyrażone w przepisach ogólnych księgi III Kodeksu cywilnego, tj. przepisy art. 361 § 2 k.c. oraz art. 363 k.c. Zastosowanie

w przedmiotowej sprawie znajdują także przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące ubezpieczeń majątkowych.

W myśl przepisu art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których

odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zaś zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, zakład ubezpieczeń zobowiązany jest do wypłaty odszkodowania z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody – odpowiada za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynikła. Wysokość odszkodowania winna odpowiadać rzeczywistym, uzasadnionym kosztom usunięcia skutków wypadku, ograniczona jest jedynie kwotą określoną w umowie ubezpieczenia (art. 824 § 1 k.c., art. 36 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych). Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Zakład ubezpieczeń w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej wynikającej z umowy ubezpieczenia przejmuje obowiązki sprawcy wypadku. Odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń nie może wykraczać poza granice odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, ale również nie może być mniejsza niż wynikała na skutek ruchu pojazdu mechanicznego szkoda. Poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń (art. 19 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, art. 822 § 4 k.c.).

W przedmiotowej sprawie bezspornym między stronami był fakt zaistnienia zdarzenia komunikacyjnego z dnia 13 września 2019 roku, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód marki R.. Do zdarzenia doszło z winy osoby ubezpieczonej w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym Towarzystwie (...). Przedmiotem sporu nie była zatem zasada odpowiedzialności pozwanego za przedmiotową szkodę. Pozwany nie kwestionował także uprawnień poszkodowanej do wynajęcia pojazdu zastępczego oraz okresu najmu. Oś sporu w niniejszej sprawie stanowiła stawka dobową za najem, a także koszt parkowania uszkodzonego pojazdu.

Odnosząc się do zarzutów pozwanego godzi się przypomnieć, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego. Jednakże, jak trafnie wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały 7 sędziów z dnia 17 listopada 2011 roku (III CZP 5/11, OSNC 2012/3/28), nie wszystkie wydatki pozostające w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym mogą być refundowane. Istnieje bowiem obowiązek wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów (art. 354 § 2 k.c., art. 362 k.c. i art. 826 § 1 k.c.). Na ubezpieczycielu ciąży

w związku z tym obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, niedających się wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika. Nie jest celowe nadmierne rozszerzanie odpowiedzialności odszkodowawczej i w konsekwencji gwarancyjnej ubezpieczyciela. W tożsamy sposób wypowiedział się Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 15 lutego 2019 roku (III CZP 84/18, OSNC 2020/1/6), akcentując, że w ramach tego obowiązku powinnością poszkodowanego, jako wierzyciela, jest lojalne postępowanie na etapie likwidacji szkody przez ograniczanie zakresu świadczenia odszkodowawczego ubezpieczyciela, a nie zbędne powiększanie wysokości szkody. Brak podjęcia takich działań mimo, że leżały w zakresie możliwości poszkodowanego, nie może zwiększać odszkodowania należnego od ubezpieczyciela zobowiązanego do naprawienia szkody. W tym zakresie należy proporcjonalnie wyważyć interesy poszkodowanego i ubezpieczyciela kierując się standardem rozsądnie myślącej osoby, która określone zachowanie uznałaby za celowe, konieczne i racjonalne ekonomicznie. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia

24 sierpnia 2017 roku (III CZP 20/17, OSNC 2018/6/56), wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego, przekraczające koszty zaproponowanego przez ubezpieczyciela skorzystania z takiego pojazdu są objęte odpowiedzialnością z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli ich poniesienie było celowe i ekonomicznie uzasadnione. Przenosząc powyższe na

grunt niniejszej sprawy przypomnienia wymaga, że powód już w dacie szkody poinformował pozwanego o zamiarze wynajęcia poszkodowanej samochodu zastępczego, prosząc jednocześnie o pilne zorganizowanie auta zastępczego oraz o wskazanie podmiotu, który w imieniu ubezpieczyciela taki najem by realizował. Zastrzegł przy tym, że brak przekazania informacji w tym zakresie skutkować będzie kontynuowaniem najmu na zasadach S..pl. (...) odpowiedział na powyższą prośbę 3 dni później przesyłając informację na temat zasad najmu samochodu zastępczego zawierającą przykładowe stawki współpracujących z nim wypożyczalni oraz zastrzegając, że w przypadku wynajęcia pojazdu we własnym zakresie zastrzega sobie prawo do weryfikacji kosztów najmu do wysokości stawek oznaczonych w przesłanej ofercie. W piśmie pozwanego znalazł się ponadto zapis, że w przypadku zainteresowania usługą prosi o kontakt podczas zgłoszenia szkody lub w rozmowie z jej opiekunem, że prośba taka zostanie przekazana współpracującej wypożyczalni, która skontaktuje się z poszkodowanym i udzieli mu niezbędnych informacji. W rozpatrywanym przypadku, w dacie przesłania przez pozwanego rzeczonych zasad dotyczących najmu posiadał on już wiedzę w zakresie tego, że poszkodowana oczekuje od niego organizacji auta zastępczego, skoro prośbę w tej kwestii otrzymał 3 dni wcześniej. W konsekwencji, w myśl pouczenia sformułowanego przez samego pozwanego, należało przyjąć, że poszkodowana powinna oczekiwać na kontakt ze strony wypożyczalni. Wszak pozwany wprost wskazał, że kolejność działania jest następująca: zgłoszenie dotyczące usługi najmu, w tym na etapie zgłaszania szkody (co też zostało w sprawie uczynione), przekazanie prośby do wypożyczalni, kontakt ze strony wypożyczalni. W takim stanie rzeczy całkowicie irrelevantna jest okoliczność, że ubezpieczyciel przesłał powodowi informację dotyczącą zasad najmu, skoro jego powinnością było skontaktowanie poszkodowanej z wypożyczalnią celem podstawienia/podmiany samochodu zastępczego. Obowiązki, o którym mowa, pozwany nie sprostął, wobec czego nie sposób przyjąć, że pozwany realnie zaproponował poszkodowanej organizację auta zastępczego, skoro jego działanie miało w istocie pozorny charakter. Całość powyższych rozważań prowadzi do wniosku, że K. W. była uprawniona do wynajęcia, a następnie kontynuowania najmu pojazdu zastępczego od powoda. Poszkodowana niewątpliwie sprostала obowiązkowi współdziałania z ubezpieczycielem w ramach likwidacji szkody i dążyła do ograniczenia jej rozmiaru – w momencie zgłoszenia szkody wystąpiła do pozwanego o zorganizowanie auta zastępczego, a następnie po odpowiedzi ze strony ubezpieczyciela, stosownie do jej treści oczekiwała na kontakt ze strony wypożyczalni, który jednak nie miał miejsca. Dlatego też Sąd uznał, że to pozwany zachował się nielojalnie w stosunku do poszkodowanej, a wszelkie kierowane w jej stronę zarzuty nie znajdują jakichkolwiek podstaw. Co oczywiste, skoro propozycja organizacji najmu przez pozwanego miała pozorny charakter, to pozbawił się on możliwości skutecznego kwestionowania zarówno stawki dobowej za najem stosowanej przez powoda, jak i dodatkowych opłat związanych z najmem (tj. za zniesienie udziałów własnych

w szkodzie, za obsługę poza godzinami pracy, za podstawienie i odbiór pojazdu). W świetle powyższej konkluzji jedynie na marginesie podkreślenia wymaga, że przesłana przez pozwanego informacja była bardzo ogólnikowa. W istocie ograniczała się ona wyłącznie do wskazania uzasadnionego czasu najmu przy szkodzie i stawek stosowanych przez wypożyczalnie współpracujące z pozwanym, które jednak miały przykładowy (!!!) charakter. Pozwany nie określił natomiast zasad, na jakich najem by się odbywał, nie wskazał także warunków, których spełnienie będzie skutkować tym, że oferta w zakresie stawki dobowej przestanie być przykładowa. Co istotne, przedstawiony cennik nie poddaje się weryfikacji, brak jest bowiem dowodu na to, że stawki te miały realny charakter, zresztą sam pozwany określił je mianem „przykładowych”. Zaznaczyć również należy, że wprawdzie pozwany zastrzegł w przesłanej informacji, że zarówno czas najmu, jak i jego koszt podlegają weryfikacji i indywidualnej ocenie, to jednocześnie nie wyjaśnił, w oparciu o jakie przesłanki weryfikacja ta zostanie przeprowadzona. Wskazał wyłącznie, że odszkodowanie zostanie ustalone w oparciu

o wysokość stawek obowiązujących we współpracujących z nim wypożyczalniach. Skoro jednak te zostały podane „przykładowo” to tak naprawdę poszkodowana nie była w stanie ustalić poziomu takiego odszkodowania. W konsekwencji nie sposób uznać, aby pozwany we właściwy sposób poinformował poszkodowaną o oferowanych przez niego warunkach najmu, w tym taki, który umożliwiłaby jej porównanie oferty z warunkami powoda. Wreszcie powtórzenia wymaga, że powód nie tylko zwrócił się do pozwanego o podanie podmiotu, który mógłby zorganizować samochód zastępczy, ale również poinformował, że sam taki wynajem na rzecz poszkodowanej rozpoczął (powód w przesłanej pozwanemu wiadomości wskazywał, że w przypadku nie udzielenia odpowiedzi na jego prośbę będzie kontynuował najem, ergo ten musiał już trwać). Jak wyjaśnił zaś Sąd Okręgowy w Łodzi (wyrok z dnia 19 lipca 2019 roku, XIII Ga 1648/18, L.), w sytuacji, w której ubezpieczyciel powziął wiadomość o tym, że poszkodowany

jest już najemcą auta zastępczego, jego powinnością jest przedstawienie poszkodowanemu informacji odnośnie zasad najmu pozwalających na porównanie chociażby w minimalnym stopniu warunków korzystania z auta zastępczego u obu podmiotów, aby poszkodowany mógł je porównać i racjonalnie ocenić zasadność dalszego korzystania z auta zastępczego

u dotychczasowego wynajmującego ewentualnie podjąć decyzję o zmianie tego podmiotu. Zaniechanie tych powinności ubezpieczyciela nie może obciążać negatywnymi skutkami podmiotu poszkodowanego. W niniejszej sprawie K. W. została pozbawiona prawa do weryfikacji przyjętej od powoda oferty pod kątem jej atrakcyjności w zakresie stawki dobowej za najem oraz opłat dodatkowych. Pozwany poprzestając na cząstkowej i ogólnikowej informacji odnośnie proponowanego najmu, nie tylko zachował się nieprofesjonalnie, ale przede wszystkim nielojalnie w stosunku do poszkodowanej, która poniosła szkodę nie z własnej winy. Finalnie nie można tracić z pola widzenia okoliczności, że pozwany zweryfikował stawkę za najem do kwoty 95 zł brutto, podanej jako „przykładowa” oferta dla klasy C pojazdów. Tymczasem, jak wyjaśnił biegły, uszkodzony samochód R. (...) lokowany jest w klasie (...), dla której przykładowa oferta pozwanego przewidywała stawkę 135 zł brutto, a więc była wyższa od bazowej stawki przyjętej przez powoda (120 zł brutto). Oczywiście powód naliczył również dodatkowe opłaty, niemniej jednak z przyczyn omówionych wyżej pozwany pozbawił się prawa do ich podważania. Wprawdzie należy dopuścić możliwość, że pozwany za niższą stawkę mógł zaproponować najem na tożsamy, bądź nawet lepszych warunkach, niż te, które przedstawił powód i wówczas kontynuowanie najmu po wyższej cenie nie znajdowałoby ekonomicznego uzasadnienia, rzecz jednak w tym, że pozwany nawet nie starał się wykazać, że tego typu sytuacja miała miejsce na gruncie niniejszej sprawy. Wszak, o czym była już mowa, ubezpieczyciel, choć dysponował wiedzą na temat zamiaru wynajęcia przez poszkodowaną auta zastępczego od powoda, nie przedstawił żadnej informacji, która pozwalałaby jej na porównanie jego oferty z propozycją T. B.. Jak wskazał zaś Sąd Okręgowy w Łodzi

w wyroku z dnia 29 kwietnia 2019 roku (XIII Ga 1307/18, L.) w sytuacji, w której poszkodowany najmuje pojazd zastępczy na wolnym rynku i najem ten jest udokumentowany, to na stronie pozwanej spoczywa ciężar dowodu, że taka stawka jest nierynkowa i zawyżona (tak również SO w Łodzi w wyroku z dnia 22 lipca 2019 roku, XIII Ga 1543/18, L.). W świetle opinii biegłego sądowego nie sposób zaś przyjąć, aby powód stosował stawki wykraczające poza poziom cen rynkowych.

Sąd uznał ponadto, że poszkodowana była uprawniona do parkowania pozostałości pojazdu przez okres wskazany w wystawionej przez powoda fakturze. W pierwszej kolejności zwrócić należy uwagę, że stosowana przez powoda dobową stawką za parkowanie (25 zł netto) mieściła się w granicach stawek obowiązujących w 2019 roku na terenie Ł. w odniesieniu do pojazdów powypadkowych, co wprost wynika z opinii biegłego. Sąd nie znajduje przy tym przesłanek, aby aprobować stanowisko pozwanego, że poszkodowana winna na potrzeby parkowania wykupić abonament miesięczny. Optując za takim rozwiązaniem pozwany zdaje się całkowicie ignorować okoliczność, że to on, a nie poszkodowany w zdarzeniu drogowym, jest gospodarzem postępowania likwidacyjnego i to od jego działań zależy, w jakim czasie postępowanie to zostanie zakończone. W realiach rozpoznawanej sprawy poszkodowana nie miała wiedzy, jak szybko ubezpieczyciel przeprowadzi proces likwidacji szkody, czy też, w jakiej dacie zostanie odebrany wrak pojazdu. Zasadne było zatem przyjęcie dobowych stawek za parking. W tym miejscu można zadać retoryczne pytanie, czy gdyby poszkodowana wykupiła miesięczny abonament parkingowy, a pozwany zakończyłby postępowanie likwidacyjne przykładowo po 5 dniach, to czy w takim przypadku także stałby na stanowisku, że taki miesięczny abonament był zasadny.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.607,97 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 16 stycznia 2021 roku do dnia zapłaty. Podstawę żądania odsetkowego powoda stanowi przepis art. 481 § 1 k.c. w myśl którego, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie. W niniejszej sprawie termin wymagalności świadczenia wynikał z wystawionych przez powoda faktur, przy czym powód żądał odsetek od dat późniejszych.

O kosztach procesu rozstrzygnięto w oparciu o art. 98 k.p.c. zasądając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.825,40 zł obejmującą: opłatę sądową od pozwu – 200 zł, koszty zastępstwa procesowego w stawce minimalnej – 900 zł, opłatę skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł oraz wykorzystaną zaliczkę na biegłego – 708,40 zł.

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 98 k.p.c. Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 35,54 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych w postaci wynagrodzenia biegłego.

Ponadto Sąd nakazał zwrócić od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi tytułem pozostałej części zaliczki: na rzecz powoda kwotę 91,60 zł, na rzecz pozwanego kwotę 400 zł.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.